

gynde med Krigsministeren, ikke blot fordi han har Anciennitet forud for sin Kollega Indenrigsministeren, da han har været Minister før, men ogsaa fordi det synes mig, at Arbejdsvilkaarene for ham ere adskilligt vanskeligere end for Indenrigsministeren.

Krigsministeren er jo kendt her, og jeg kan sige, at han nyder et godt Omdømme her fra den Tid, vi have kendt ham. Han gjorde Indtryk paa os af at være en flink Mand, der nok vilde forhandle sig til rette med Folketinget. Jeg skal i den Henseende som Eksempel kun anføre den Jordlod, som Selvbeskatningen gav Statskassen, og hvorom det rygtevis stærkt forlød, at her skulde Ministeriet provisorisk opføre et Fort. Da vi i Efteraaret kom sammen og spurgte Ministeren om, hvad Meningen var, og om Rygterne talte sandt, udtalte Ministeren, at han endnu ikke var klar over, hvorvidt han vilde foreslaa, at der blev anlagt et Fort derude, men naar han blev klar derover, skulde han møde med et Forslag til Rigsdagen; indtil da fik Jordlodden Lov til at ligge. Dernæst vide vi ogsaa, at Krigsministeren ikke sidder i Embedet for sin egen Skyld, men for at udrette noget, og da han ikke kunde udrette, hvad han vilde, ofrede han Embedet for sin Overbevisnings Skyld. Det er noget, der i Almindelighed gør et godt Indtryk paa Mænd, og det har ogsaa gjort et godt Indtryk paa os Venstre-mænd.

Krigsministeren medfører altsaa, som jeg ser paa Sagen, adskillige gode personlige Betingelser for et Samarbejde med Folketinget; men de politiske Betingelser, hvorunder han denne Gang tiltræder Ministeriet, ere langt fra saa gode som sidst. Da havde han en politisk Chef, der — om end nølende — dog erklærede, at han ikke vilde bruge Provisorier mod Folketinget; men nu møder han under en politisk Chef, der ikke alene ikke har afgivet en saadan Erklæring, men i Gerningen har vist, at han sætter sig ud over Folketingets Vilje; ja ud over Forfatningens rene og klare Ord. Det hedder i Grundlovens § 49: „Ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finansloven eller i en Tillægsbevillingslov“, og ikke desto mindre møder Konseilspræsidenten her med et Statsregnskab, hvorpaa staar opført en Sum af 520,109 Kr. 48 Øre uden mindste Hjemmel, hverken paa Finansloven eller Tillægsbevillingsloven. Den højtærede Konseilspræsident, Krigsministerens politiske Chef, gør sig her til

Foregangsmand for en Regnskabsmoral, som er forkastet og bliver forkastet alle Vegne i private Kredse. Hvis en Formand for et Aktieselskab eller en Regnskabsfører for et Andelselskab, lige meget hvem, mødte med et saadant Regnskab, vilde han være færdig med det samme. Folketinget udtalte i Fjor, at det betragter det skete Skridt som en Fare for Rigsdagsarbejdet og en Tilsidesættelse af Rigsdagens Bevillingsmyndighed — *Rigsdagens*, ikke alene Folketingets, men ogsaa Landstingets Bevillingsmyndighed; thi heller ikke Landstinget faar, naar et saadant Skridt foretages, Lejlighed til virkelig at sætte sig ind i disse Sager. Folketinget udtalte, som sagt, at Rigsdagens Bevillingsmyndighed var tilsidesat, og det var ikke alene de Partier, som Højre kalder de radikale, der udtalte dette, men ogsaa de moderate, der staa Regeringen langt nærmere, sagde det samme saa højtideligt, som noget saadant kan siges, og efter saa moden Overvejelse, som man har til at sige noget saadant.

Nu kunne jo enkelte Højremænd sige, som man undertiden hører det, skønt det er sjældent: Hvorfor udtalte Folketinget noget saadant, hvorfor fandt det sig ikke deri? Saa vilde der jo ingen Ulemper være kommen deraf, saa vilde alt være gaaet saa jævnt og ligefrem. — Der er enkelte Højremænd, der sige saaledes, skønt langt fra alle. Mange Højremænd kunne meget vel forstaa, at Folketinget ikke kunde staa og tage mod dette og glatte over det. Folketinget kunde ikke tage det paa anden Maade, end det gjorde. Hvilken Begrundelse havde nemlig Ministeriet til dette Skridt? Der blev talt om Krige og Rygter om Krige; men naar man spurgte om, hvilken Begrundelse Ministeriet havde for denne Krigsfare, blev der svaret: ingen uden, hvad D'Hrr. selv kunne se ved at læse i Aviserne. Regeringen havde ingen Indberetninger fra Gesandternes Side. Jeg ved nok, at den højtærede Konseilspræsident her i Tinget sagde, at han havde faaet Indberetninger fra Gesandterne, men da der blev forelagt ham den Uoverensstemmelse, der var mellem denne Udtalelse og Udtalelser i Finansudvalget, sagde han: Men de Indberetninger, jeg havde fra Gesandterne, kunde jeg ikke støtte mig til. Over for et Skridt, der havde en saa ringe Begrundelse, kunde Folketinget ikke gøre andet, end hvad det gjorde. Der er et gammelt Ord, der siger: Som Sæd man saar, saa Høst man faar. Her har Regeringens Chef saaet Mistillid til Rigsdagen,